

متن پرسش

حضور شریف استاد سلام علیکم: جوانی هستم در آستانه سی سالگی. ناراحتم از اینکه این دهه بیست سالگی عمرم در بندگی و سیر به عالم معنا نگذشت. از این ناراحت نیستم که خدا نبخشد یا به جهنم بروم بلکه از این ناراحتم چرا این عمری که تنها یک بار به هر کسی داده می شود و دیگر باز نمی گردد را مغتنم نشمردم. متاسفانه دهه بیست سالگی عمرم در شهوات حرام گذشت. نه برای اینکه دلم هرزگی می خواست. به این خاطر که متاسفانه شرایطی بر جامعه حکم فرماست که از طرفی به خاطر فضای رسانه ای؛ شهوت زود بر انسان غالب می شود و از طرفی به خاطر شرایط رکود کشور طول کشید تا کاری برای خود دست و پا کنیم و ازدواجم به تاخیر افتاد در این ده سال از شدت فشار شهوت گناه کردم و غصه خوردم. گناه کردم و شرمنده شدم. افسوس می خورم که دهه بیست سالگی عمرم که بهار جوانی ام بود را نتوانستم با حقیقت مانوس شوم و اکنون هر چند راه توبه باز است اما از به فعلیت نرسیدن استعدادهایم در بهار عمرم از خود گله مندم. هر چند تصمیم دارم که گر ز دست برآید دست به کاری زنم که غصه سرآید. اما استاد عزیز با حسرت از دست دادن و لجن مال شدن این دوران طلایی بیست سالگی چه کنم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به این آیه فکر کنید که می فرماید: «إِلَّا مَنْ تَابَ وَ آمَنَ وَ عَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ ۗ وَ كَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا» (فرقان/۷۰) مگر آن کسانی که از گناه توبه کنند و عمل صالح به جای آرند، پس خدا گناهان آنها را بدل به حسنات گرداند، و خداوند بسیار آمرزنده و مهربان است. یعنی با روحیه‌ی جهادی نه تنها گناهان از بین می‌رود، بلکه به حسنات و خوبی‌ها تبدیل می‌شود. و این چیز عجیبی است که با رجوع آنچنانی به اسلام محقق می‌شود. موفق باشید